

Paraules del rector, Jaume Casals

Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2014

Barcelona, 4 i 5 de juliol del 2014

Presidenta, vicerectora, col·legues de la UPF, benvolguts familiars dels estudiants que es graduen,

Us demano permís per adreçar-me avui d'una manera una mica exclusiva, en les meves tentines rectorals, a aquest grup de joves guarnits que estan, potser sense voler, oferint-nos als més veterans un moment de passions alegres.

Aquest és un missatge que tinc per a vosaltres (aquest és un missatge que tinc per a tu); encara que el text sigui el mateix per a tots els graduats, aquest missatge és per a tu. T'has sentit bé a la UPF? Aquesta és la pregunta que, com a rector de la Universitat Pompeu Fabra, vull fer-vos com una invitació a respondre de veritat. Ara no em podreu respondre, a mi. Us he donat la mà de tot cor. Malauradament, no hem tingut temps de dir-nos gairebé res. Però podeu parlar amb mi al llarg del curs que ve, no penseu que no. Com que estic atent i obert a aquesta possibilitat, et tutejo des d'aquest mateix moment. Avui és el dia de fer-te saber que el teu benestar personal i professional és fruit d'un gran esforç també personal i col·lectiu que, evidentment, t'inclou.

Perquè estic segur que, quan pensis en la formació que has rebut a la UPF, apareixeran aquesta satisfacció i aquest benestar. "No hi ha un jo, hi ha mil jos –deia Henri Michaux a Plume–. El jo és una posició d'equilibri." La universitat t'ha fet en certa manera un altre, un altre jo, una altra posició d'equilibri.

La UPF és una de les millors universitats d'Europa (per ser precís, és una de les 15 millors universitats d'Europa i una de les 15 millors universitats del món de menys de 50 anys d'existència), i tots els acadèmics i professionals de la Universitat ens esforcem perquè sigui així i perquè encara continuï millorant. Això no és el resultat d'una inversió de diners diferencial del govern de Catalunya, tot i que estic segur que el govern de la Generalitat a partir d'ara ens ajudarà a ser una de les absolutament primeres universitats d'Europa, perquè Catalunya està seriosament necessitada d'aquest tipus de reconeixement i vol una universitat destacada i coneguda a tot el món. Això, doncs (em refereixo a la qualitat de la nostra universitat i de la seva formació), no és una excepció que fa el govern en representació del poble de Catalunya, perquè fins ara no ha beneït la UPF amb un esforç especial de recursos públics. No. És el resultat d'un esforç gairebé miraculós, inexplicable, d'un grup de persones que són els meus companys. Voldria abraçar-los molt fort. Perquè aquest esforç no té justificació més enllà de la bondat de la majoria dels treballadors de la Universitat, de la seva generositat, de la seva serenitat davant la manca de com-

pensacions materials. Sense tenir res més del que ens correspon; millor dit, tenint menys del que ens correspondria pels nostres mèrits, hem fet una universitat fora de sèrie, inesperada i potser fortuïta. Això ha estat així per les persones, és ben clar. No pels mètodes i les virtuts estructurals. Per les persones. Algunes estan, vestides de negre (?), amb micros i auriculars, al voltant vostre, fent possible aquest acte.

Però jo necessito una raó clara per poder fer aquesta mateixa abraçada agraïda a tots vosaltres, als qui avui us gradueu. Fer-te-la a tu. I em pregunto si algun dia estarà prou justificat. Deixeu-me per un moment ser sever i una mica sec: les raons que tinc per abraçar els meus col·legues no estic segur de tenir-les per abraçar-vos a vosaltres graduats, a tu graduat (doctor, màster ja una mica crescut), que potser ja no vols saber res de mi i que te'n vols anar a treballar i oblidar que sense la UPF series un altre, amb una altra vida i amb una altra història futura. Demano excuses per parlar així. És només una figura que utilitzo per mirar d'explicar-me.

Jo mateix me'n vaig anar de l'escola l'any 75 i no vaig tornar a entrar-hi fins fa pocs mesos, per una casualitat. Però la universitat és diferent. No és una escola per on es passa, que pot deixar escolar el temps sense cap problema per dur a terme la seva missió. La universitat és un espai multidimensional de formació i de creació de coneixement per on res ni ningú passa sense quedar-s'hi.

La teva graduació a la Universitat no era únicament un dret que tenies i que t'havies guanyat. També era i és una oportunitat per a la teva vida, per al teu futur personal i professional. D'això no te'n pots oblidar; crec que no tens dret a fer-ho. Necessito, doncs, la promesa del teu record i de la teva presència futura. El teu pas per la UPF té una importància que caldria que fóssim capaços de valorar adequadament. La teva petjada és important per a mi, que ara sóc aquest conjunt de persones que han fet una universitat esplèndida perquè han volgut, perquè sí, perquè valia la pena fer-la, sense premi extern al premi de, simplement, haver fet aquesta universitat. Els que hi treballem cada dia et volem recordar, et volem recordar a tu, amb raons de passat i de memòria, però també amb raons de futur. Quan ens enfonsem en aquella abraçada simbòlica, ens caldrà estar segurs de saber que saps que la UPF és i serà el que tu siguis. Sigues tu també UPF!

Enhorabona a tothom! Deixarem entrar els amics, els pares i tots els familiars una estona en la nostra felicitat d'abraçades de pertinença mútua. La sort sempre cal. Però ara heu guanyat un bon tros de camí i ja no necessitareu tant la sort com us calia fa uns quants anys. Felicitats! Que us divertiu!